Барвінок

1
1988

ISSN 0132-5930







РЕДАКЦІЇ ЖУРНАЛУ «БАРВІНОК»

Центральний Комітет ЛКСМ України, Республіканська рада Всесоюзної піонерської організації імені В. І. Леніна гаряче вітають працівників редакції, авторський актив і читачів журналу «Барвінок» із 60-річчям від дня його заснування.

Перший номер журналу побачив світ у непростий для нашої країни час, коли і малі, і дорослі прагнули освіти, наполегливо оволодівали азами грамотності. Скільки цікавих починань, думок, справ народжувала невичерпна дитяча ініціатива, фантазія, мрія! «Барвінок» своєчасно підтримував усе те корисне і цінне, робив його надбанням усіх жовтенятських груп.

Журнал завжди був і залишається щирим другом, добрим порадником для сотень тисяч наймолодших читачів республіки, справжнім колективним вожатим жовтенят. Його

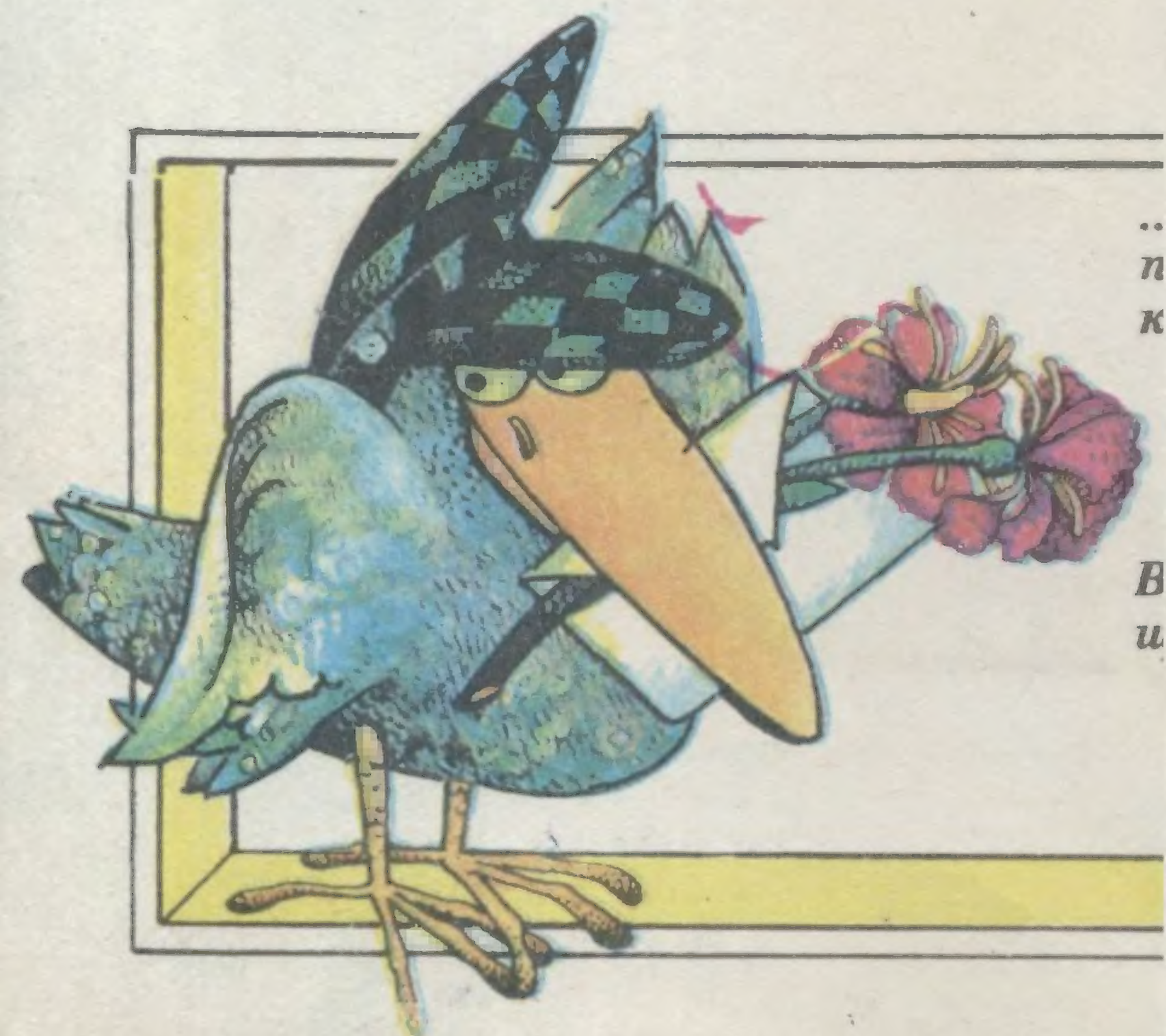
цілеспрямовано навчають добра, поваги до людини праці, виховують у дітей громадянські риси характеру, націлюють на утвердження в підростаючого покоління комуністичного світогляду, вірності заповітам великого Леніна.

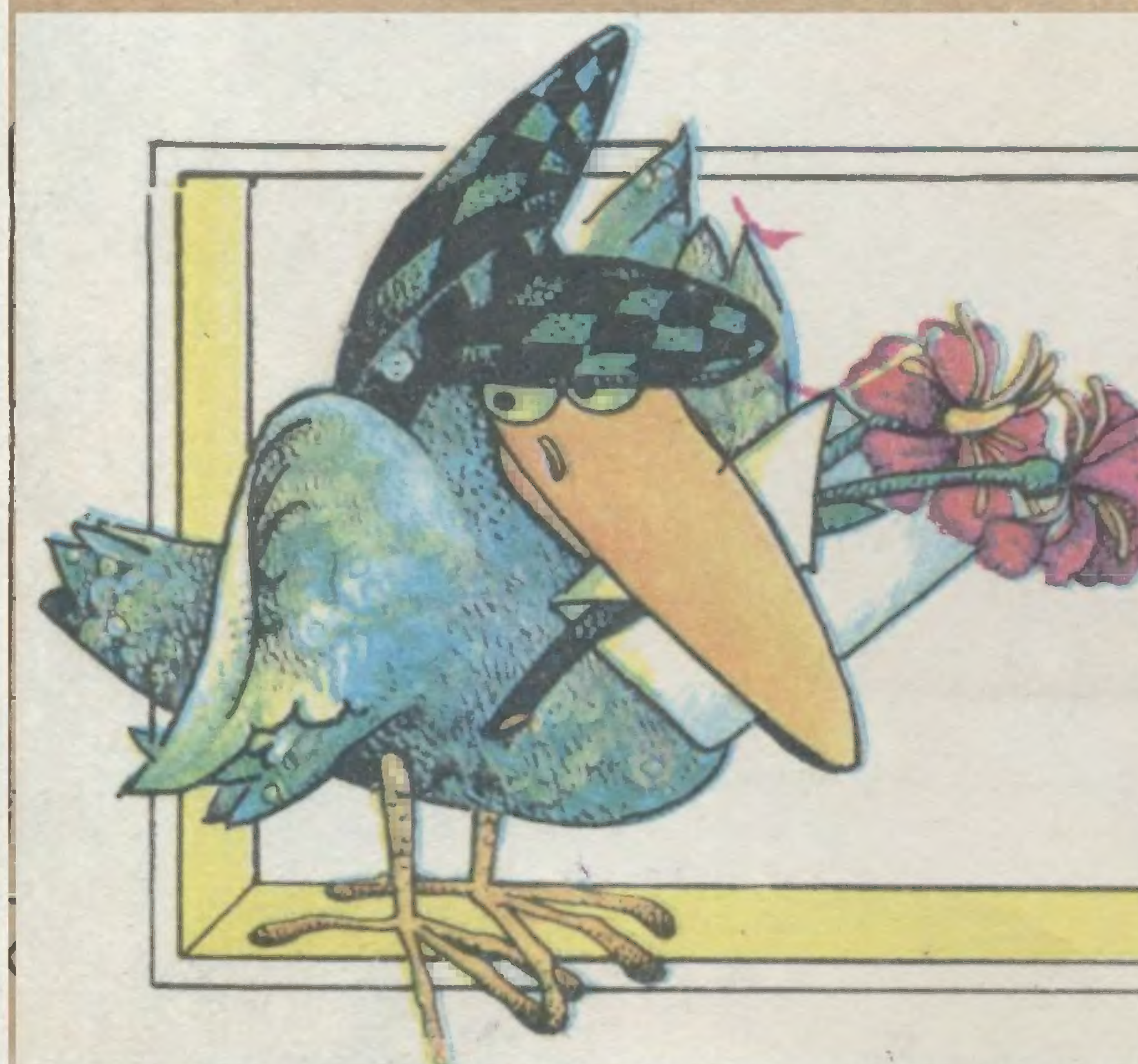
Бажаємо вам, дорогі друзі, нових творчих успіхів у благородній справі навчання і виховання юної зміни в ім'я торжества комуністичних ідеалів.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ
ЛЕНІНСЬКОЇ КОМУНІСТИЧНОЇ
СПІЛКИ МОЛОДІ УКРАЇНИ

РЕСПУБЛІКАНСЬКА РАДА
ВСЕСОЮЗНОЇ ПІОНЕРСЬКОЇ
ОРГАНІЗАЦІЇ
ІМЕНІ В. І. ЛЕНІНА

До ювілею «Барвінок» одержав багато привітань. Дякуємо всім за них! На сторінках цього ... ера ... ри-



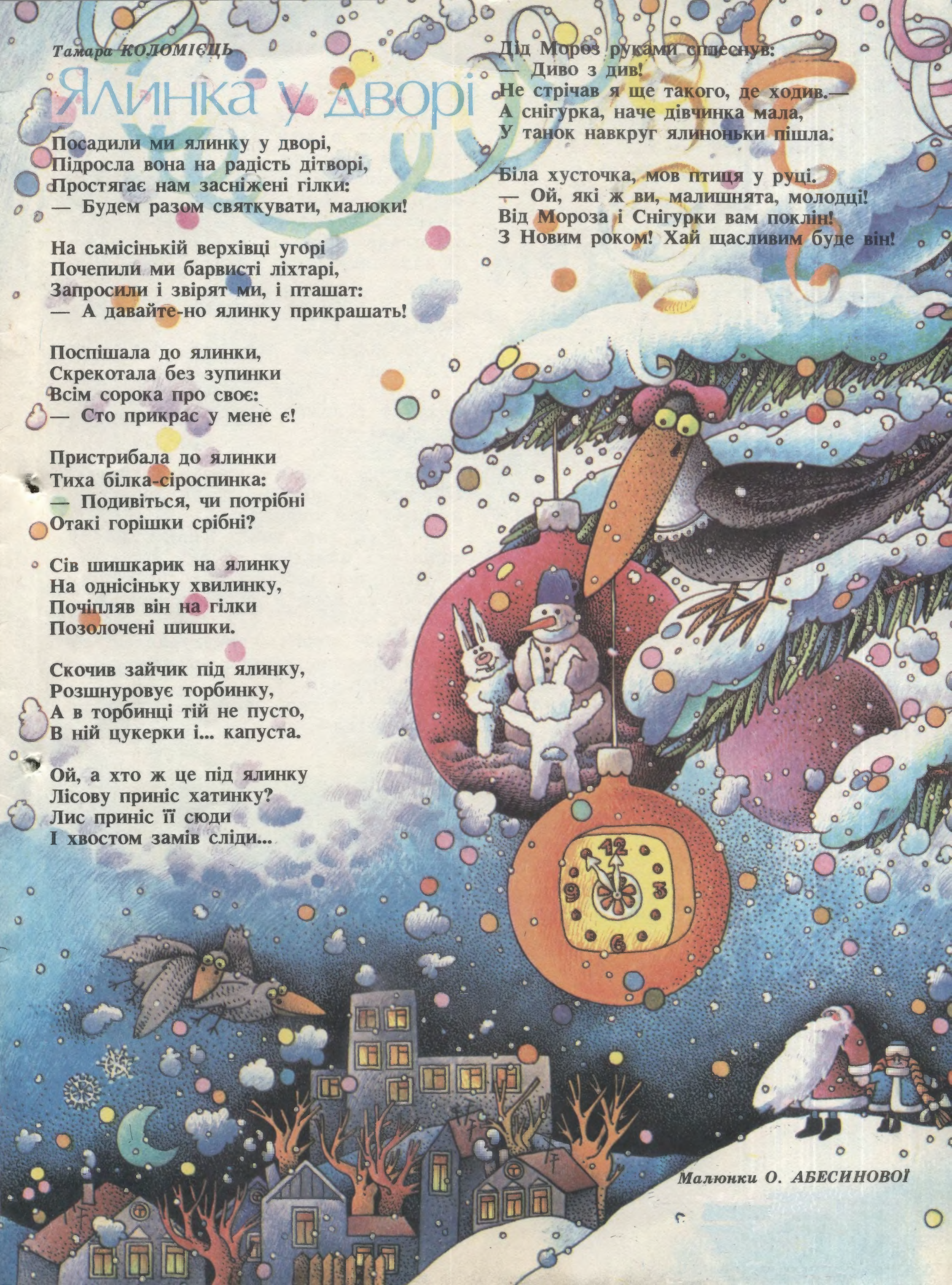


...ди з ...дру-

...ЄЄВ, ...ФСР ...молу

...кого

...ЮК, ...РСР, ...РСР



Тамара КОЛОМІЄЦЬ

Ялинка у дворі

Посадили ми ялинку у дворі,
Підросла вона на радість дітворі,
Простягає нам засніжені гілки:
— Будем разом святкувати, малюки!

На самісінькій верхівці угорі
Почепили ми барвисті ліхтарі,
Запросили і звірят ми, і пташат:
— А давайте-но ялинку прикрашать!

Поспішала до ялинки,
Скрекотала без зупинки
Всім сорока про своє:
— Сто прикрас у мене є!

Пристрибала до ялинки
Тиха білка-сіроспинка:
— Подивіться, чи потрібні
Отакі горішки срібні?

Сів шишкарик на ялинку
На однісіньку хвилинку,
Почіпляв він на гілки
Позолочені шишки.

Скочив зайчик під ялинку,
Розшнуровує торбинку,
А в торбинці тій не пусто,
В ній цукерки і... капуста.

Ой, а хто ж це під ялинку
Лісову приніс хатинку?
Лис приніс її сюди
І хвостом замів сліди...

Дід Мороз руками сплеснув:
— Диво з див!
Не стрічав я ще такого, де ходив.—
А снігурка, наче дівчинка мала,
У танок навкруг ялиноньки пішла.

Біла хусточка, мов птиця у руці.
— Ой, які ж ви, малишнята, молодці!
Від Мороза і Снігурки вам поклін!
З Новим роком! Хай щасливим буде він!

Малюнки О. АБЕСИНОВОЇ

Сергій АЛЕКСЄЄВ

РАЗ, ДВА, ТРИ

Оповідання

Рідко вдавалося Володимиру Іллічу відірватися од невідкладних і важливих справ.

І все ж коли-не-коли вибере Ленін часину, сяде в автомобіль, поїде за місто, куди-небудь просто в ліс.

Вийде Володимир Ілліч з машини, зніме кепку, закладе руки за спину, піде блукати поміж беріз та ялин.

Іде Володимир Ілліч поволеньки. Побачить білку, зупиниться, на білку подивиться. Почує пташиний щебет, підніме голову, на птахів подивиться. Повзе по траві комашка. На комашку Володимир Ілліч погляне. Грибом замилується, нехитрою квіткою лісовою. Все цікаво Леніну. Відпочиває в такі хвилини Ленін.

Походить Володимир Ілліч по лісу, в Москву повернеться. Знову сідає працювати до пізньої ночі.

Якось на одній з таких прогулянок, вийшовши з лісу на галявину, Ленін побачив дівчинку.

Дівчинка маленька. Пальтечко з чужого плеча. З-під хустинки кіска на світ дивиться. Стоїть вона коло берези й гірко плаче. Держить в руках кошелик. В кошелику гриб, всього один — підосичник.

— А чого це ти плачеш? — спитав Володимир Ілліч.

Не відповіла дівчинка. Навіть ще дужче заплакала.

— Ну от, така велика дівчинка, — похитав головою Володимир Ілліч. — Не сором тобі?

Не помогло.

Бачить Ленін — уперте дівчисько. Порився Володимир Ілліч у кишені, нахилився над кошеликом.

— Раз, два, три — з'явись на дні горіх! — І дивиться на дно кошелика.

Дівчинка зацікавилась. Притихла. Заглянула вона в кошелик, правда — лежить горіх.

«Ну й дива!» — зачудувалася дівчинка. Витерла сльози, здивовано поглядає на Леніна.

— Як же тебе звати? — спитав Володимир Ілліч.



— Варя.

— Що ж, Варю, з тобою сталося?

— Заблудилася,— пропхикала дівчинка.

— А де ж твій дім?

— Я з Мироновки.

— Не сумуй, знайдемо твою Мироновку.

Взяв Ленін Варю за руку, повів по стежці до автомобіля.

Ідуть вони лісом.

— А де ж твої гриби?

Не пощастило Варі. Не знайшла грибів. Порожній у неї кошелик.

— Недобре вертатися додому з порожніми руками,— сказав Володимир Ілліч.— Це діло треба поправити.

Звернув Володимир Ілліч зі стежки, зупинився і раптом:

— Раз, два, три — з'явися білий гриб!

Глянула дівчинка: справді, гриб. Гриб-боровик. Товстенька ніжка, м'ясиста головка, під дубком, наче солдат, стоїть. Нахилилася Варя, а поруч ще один гриб, трохи далі стоїть і третій. За третім ще і ще. Набрала їх дівчинка — повен кошелик. Поглядає здивовано на Леніна.

Пройшли вони лісом ще трохи. Зупинився Ленін, хитро очі примружив і раптом:

— Раз, два, три — з'явись автомобіль!

Глянула Варя за кущ, за ялинку. Ну й чудо з усіх чудес — стоїть на галявці автомобіль!

— Що ж, сідай,— сказав Володимир Ілліч і відчинив дверцята.

Лізе Варя, квапиться.

Покотив автомобіль спочатку лісовою дорогою, потім полем з пагорба на пагорб. Поворот. Он майнула й Мироновка.

Тільки не рада тепер Варя Мироновці. Шкода їй, що от усе й скінчилося.

Довіз Ленін дівчинку до самої околиці, помахав на прощання рукою, поїхав.

Прибігла Варя додому, розказала, як заблудилася в лісі, як з'явився потім у лісі незнайомий їй чоловік. Про чудеса розказала: про автомобіль, про гриби, про горіх.

— Він чарівник,— шептала Варя.— Він усе, що захочеш, може.

Довго потім гадали в Мироновці, хто ж це Варю з лісу вивів.

Переклав з російської
О. ПАРХОМЕНКО

Малюнок О. ПРАХОВОЇ



Віктор КАВА

ОСОБИСТО ЗНАЙОМИЙ

Уранці я прокинувся від легенького сіпка.

При тьмяному світлі каганчика побачив, що наді мною схилився батько. Уже поголений, умитий.

— Слухай, давай-но з'їздимо до Києва!

Мене мовби хто виштовхнув з ліжка.

— Давай!

Я ще жодного разу не був у Києві, хоча батько з матір'ю двічі їздили. Як не просився, не брали з собою. Мовляв, поїзди нині такі повільні, ходять рідко (діялося це по війні), дме у всі дірки, а ти ще малий... Тепер же батько сам запрошував.

— Розумієш,— вів батько, коли ми йшли до станції,— директор школи давно вже просив мене з'їздити до наркома освіти й попрохати скла, фарби — сам же знаєш, що у нас половина вікон забита дошками, темно в класах, як у погребі, підлога схожа на розбиту дорогу...

— Невже це ми будемо у самого Павла Тичини?— вражено спитав я.— А чого саме ти маєш їхати?

— Та я ж колись бачив Павла Григоровича, він у нас в технікумі виступав до війни. Був концерт, я співав «Там, де Ятрань круто в'ється»... Він після концерту підійшов до мене, похвалив мій голос, радив приїхати до Києва, він там мене в консерваторію поведе...

— І ти їздив?— уп'явсь я в батька поглядом.

— Та ні,— зніяковів батько.— Нізащо було їхати. І незручно. От директор наш і каже: «Ти особисто знайомий з Тичиною, він тобі не відмовить...»

Коли поїзд нарешті загальмував біля перону в Києві, я вхопив очима величезну похмуру будову вокзалу. А батько вже питав сивенького дідуся про наркомат освіти.

— А, то ви до Тичини хочете, до Павла Григоровича?— лагідно всміхнувся дідусь.— Виходьте на привокзальну площу, звідти прямісінько до бульвару Тараса Шевченка, а там до перехрестя його з Володимирською вулицею. На розі і є наркомат освіти...

В теплому, аж мені враз спати захотілося, блаженно теплому коридорі, де чекали прийому, ми побачили, мабуть, із сто чоловік. Підупав духом батько, стали ми у вільному кутку, гадаємо, що робити. Це ж навряд чи ми за день потрапимо до комісара, а ночувати нам ніде. Батько досадливо ляснув себе по лобі — і грошей він узяв мало, і тільки дві скибки хліба. І чого думав, що Тичина чекатиме його на порозі...

Ми вже було збиралися, не солоно ївши, завертати назад голоблі, коли розчинилися двері і вийшов... сам Павло Григорович. Ну, справді наче з портрета, що в книжці, вийшов: високий, худорлявий, в окулярах...

Люди схопилися зі стільців, потяглися до Тичини. А мій батько, мабуть, несподівано для самого себе притьма кинувся до Павла Григоровича, вигукнув:

— Здрастуйте, Павле Григоровичу! Я ваш земляк, з Ярославки, колись ви у нас в технікумі виступали, я співав, ви казали приїхати до вас...

Спохопився, досадливо скрутнув головою.

— Пробачте, не про те я... У нас в школі вікна забиті дошками, підлога не фарбована, смердить і досі — німці там коней тримали...

— То ви з Ярославки?— щиро зрадів Павло Григорович.— Був я там, ще хлопцем ходив до вас. Гарне село, козацьке...

— Було гарне,— зітхнув батько.

— Так-так,— журно мовив Павло Григорович,— багато сіл і міст сплюн-

дрували фашисти. Он мої Піски знівечили...

Зняв окуляри, вибачливо глянув на людей.

— Не гнівайтеся на мене, що земляка поза чергою прийму. Давненько не був у рідних місцях...

— Та чого там,— загомоніли люди,— хіба ми не розуміємо...

Коли батько вийшов від Тичини, він ніби аж світився весь. У руці тримав гроші, зачудовано дивився на них.

— Чого це ви дивуєтеся?— спитав його високий кощавий чоловік у кожусі й кирзових чоботях, чи то завгосп, чи директор школи, бо тримав у руці великого шкіряного портфеля.

— Та щось воно не те,— сказав батько.— Як уже прощалися, відсунув Павло Григорович шухляду столу, зазирнув туди пильно й мовить: «О, тут вам, Іване Васильовичу, премія є за хорошу роботу. Двісті карбованців». Я кліпаю очима: «Яка премія? Звідки ви знаєте?» Павло Григорович подає мені гроші: «Знаю, на те я й комісар освіти, щоб усе знати». Беру я ті гроші, питаю, де розписатися, а він махає рукою: «Ми не бюрократи...»

Завгосп-директор гучно зареготав, плеснув батька по плечу.

— Ех ти, наївняк! Хіба не здогадався, що то Павло Григорович свої гроші тобі дав?

Батько смикнувся до дверей кабінету:

— То я поверну негайно!

Чоловік притримав його:

— Не кип'ятись, як холодний самовар! Хіба він тобі тільки дає гроші? Людина він така! Пойняв?

Вийшли ми з будинку, глянули один на одного й усміхнулися. Наче й мороз пересівся.

— Ой,— обізвався я перший,— це ж ми подарунків накупимо всім! А мамі — бурки нові, бо ті в неї геть прослизли. І пиріжків з'їмо,— наперед облизався.

— Еге, еге,— кивнув мені батько.— І зошитів, і підручників, і чорнила... Ото зрадіє директор!

Вже коли ми сиділи у вагоні, батько збуджено розповідав про зустріч із Тичиною і мені, і чоловікам та жінкам, що тісно обсіли нас.

— Знаєте, це не головне, що Павло Григорович дав нам аж два ящики скла і четверо відер фарби — завтра ж гуртом поїдемо на склад одержувати... Хоча я прохав менше. Він підморгнув мені: «Беріть, Іване Васильовичу, все одно завідуючий райвно переполовинить все те у вас. Хіба ж одна ваша школа така в районі?..» Головне — яка він людина! Просто світиться увагою, теплом, добротою... Жадібно розпитував про Чернігівщину, про учнів, учителів, їхні потреби, геть все записував, обіцяв ще допо-





могти. Не повірите — згадав і наш технікум, і навіть мою пісню... Шкодував, що тоді я до нього не приїхав, радив берегти голос. «Для нашого народу пісня — то і розрада, і порада, і горе стишить, і дух зміцнить, і людей об'єднає. Співайте більше, Іване Васильовичу, вам дано такий славний, сердечний голос, співайте на радість вашим друзям і товаришам». Мені аж сльози на очі навернулися... І це після такої тяжкої війни, на такій клопітній посаді... Є ж люди!

Коли ми, тручи щоки, наближалися до нашого двору, то ще здалеку помітили на воротях темну постать. І мати побачила нас, зірвалася з місця, гукнула:

— Та й довго ж ви їздили! Ану мерщій до хати,— легенько вдарила нас по спинах.— Перемерзли на кістку, голодні. Ось зажену вас зараз на піч, мандрівники нещасні!

Ми з батьком перезирнулися, усміхнулися і поквапилися до хати. Рідної, затишної. З рідними, єдиними в світі людьми.

Малюнки А. ФРОЛОВА

«Барвінок» — це вінок
З малюнків та думок.
Бережіть його й читайте,
На чола ясні одягайте!

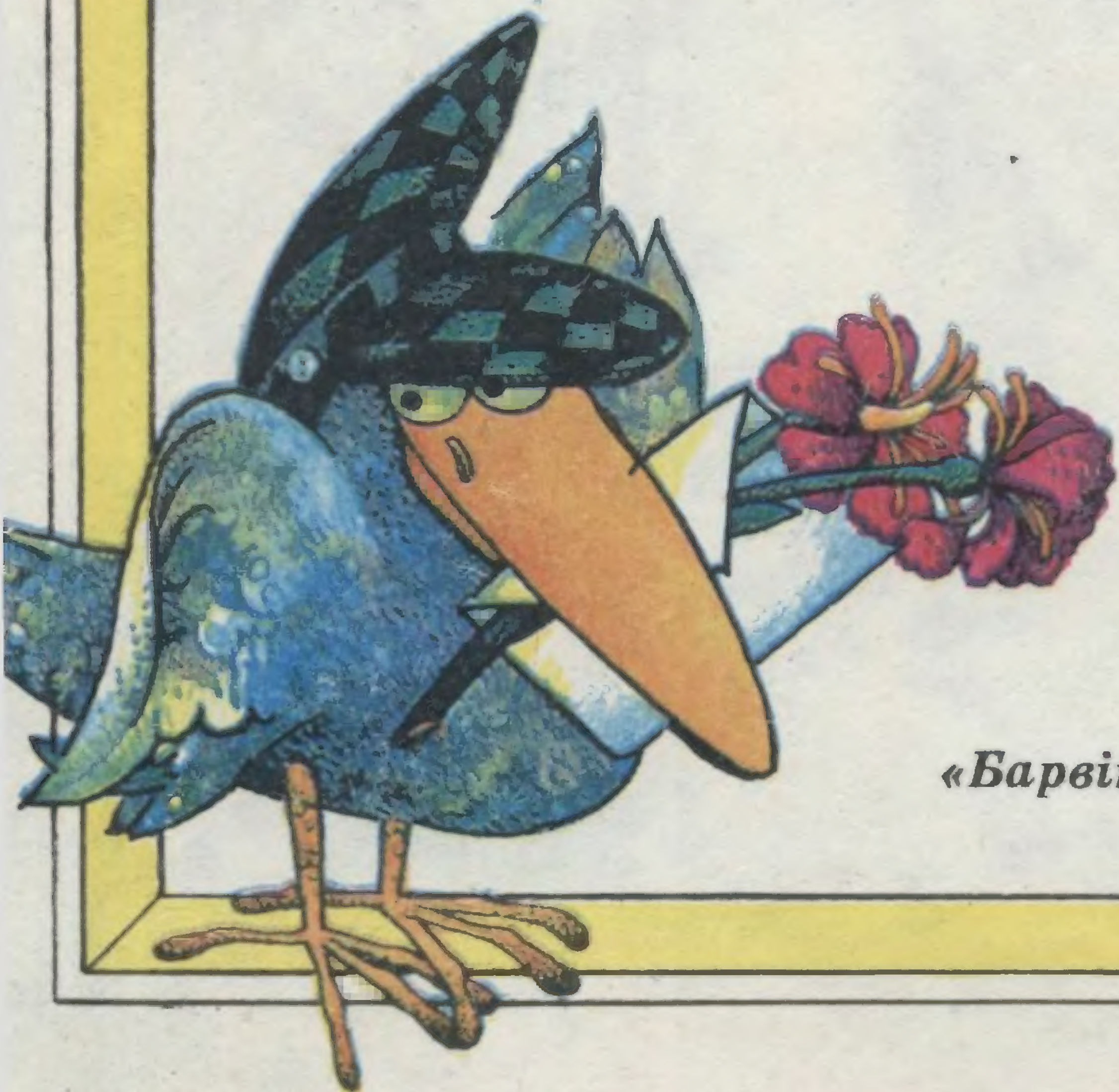
Дмитро ПАВЛИЧКО

...У нашій родині «Барвінок»— найулюбленіший журнал. У нас троє дітей, і кожне знаходить в ньому щось потрібне для себе...

Валентин Степанович РИБІН, вихователь,
Хабаровський край

Барвінку! Мої привітання прийми.
Хай множиться слава твоя між людьми.
Рости і цвіти, молодій і радій,
Хай збудуться тисячі добрих надій.

Тамара КОЛОМІЄЦЬ



Мой добрый друг, журнал «Барвинок»!
Желаю творческих новинок,
Удач, успехов, вдохновенья
Тебе в твой славный день рожденья!
Не знать ни часа хмурого!
С любовью — ваша ДУРОВА,

директор Московського
театру звірів

«Барвінкові» — 60! Це ще так небагато!
Сергій МИХАЛКОВ

Володимир СОСЮРА

ВІРШІ ПРО БАТЬКІВЩИНУ

* * *

Хай дзвонять молоти залізно
і в сяйві дня, і в ночей млі,
рости, рости, моя Вітчизно,
во ім'я миру на землі!

Для ворогів нещадна й грізна,
з зорею правди на чолі,
рости, рости, моя Вітчизно,
во ім'я братства на землі!

З народами ти не нарізно,
блиск сонця на твоїм крилі.
Рости, міцній, моя Вітчизно,
во ім'я щастя на землі!

* * *

Лиш той свою любить Вітчизну,
хто в дар їй свій труд віддає
й готовий в час нападу грізний
життя їй віддати своє.

Хто, сонцем її осіяний,
і син їй, солдат і слуга,
кому її болі, і рани,
і слава її дорога.

Лиш той на життя верховини
іде, щоб у вічності жить,
хто вміє свою Батьківщину,
як Ленін безсмертний, любить.

Малюнок О. КАСЬЯНЕНКО



Олександр ***ПАРХОМЕНКО***

ВСЕЗНАЙКО

Ані світ, ані зоря
В'ється дим із димаря,
Хлібний дух далеко чуть,—
У пекарні хліб печуть.

Дим то білий, наче пара,
То достоту чорна хмара.
А чому? Ану, Всезнай,
Чимскоріше угадай!

— В печах чорний хліб печеться —
Чорний дим у небо в'ється.
Будуть білий хліб пекти —
Буде білий дим іти.

ХТО ТИ?

Хто ти? Друг мені чи ні?
Чом щохвилі при мені?
Я іду — і ти слідком,
Я стою — і ти рядком;

Я махаю кулаками,
Я грожуся: «Ну-бо, згинь!»—
Ти махаєш так же само:
«Доки сонця — доти й тінь!»

Ну, настирна ти, як бачу,
Хоч що хоч тобі кажи!
А візьми-но... та задачу
Замість мене розв'яжи!



ЯК ЙОМУ СПІВАЄТЬСЯ

По уроках в дім ввійшла зажура,
І сестричка ходить геть похмура:
Братик має двійку із письма,
Та йому і клопоту нема.

Знай пустує, пісеньку гугнявить.
З докором сестричка пустуну:
— Ще й співаєш! І не сором навіть?
— Так співаю ж бач яку сумну...

НУ-БО, СОНЕЧКО, ВСТАВАЙ!

Досвітковою порою
Ходить вітер за горою,
Сонні очі сонцю студить,
До роботи сонце будить:

— Пробудися, годі спати,
Провісти новітній день!
Первачки зарані встали,
Книжечки у ранці склали,
Первачкам нелегко ждати,
Поки дзвоник:
«Дзень-дзелень!»

ВІРШ-ДИВАК

Плине луг по ріці,
В'яжуть сіть окунці,
Сани тягнуть коня,
З'їло вовка ягня,
Кізка бабу пасе,
Сом рибалку несе,
Трактор сіно жує,
Косить жито літак,—
Навіть дивно стає:
Все не так та не так!

І дарма, що не так,
Що усе навпаки:
Читача вірш-дивак
Прочитав залюбки.

Малюнок Т. ЮРЧЕНКО



КАЛЕНДАР
БАРВІНКА
СІЧЕНЬ
ПН. ВТ. СР. ЧТ. ПТ. СБ. НД.
1 2 3
4 5 6 7 8 9 10
11 12 13 14 15 16 17
18 19 20 21 22 23 24
25 26 27 28 29 30 31

25 26 27 28 29 30 31



ЛЮТИЙ

ПН.	ВТ.	СР.	ЧТ.	ПТ.	СБ.	НД.
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29						

БЕРЕЗЕНЬ

ПН.	ВТ.	СР.	ЧТ.	ПТ.	СБ.	НД
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

КВІТЕНЬ

ПН.	ВТ.	СР.	ЧТ.	ПТ.	СБ.	НД.
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

ТРАВЕНЬ

ПН.	ВТ.	СР.	ЧТ.	ПТ.	СБ.	НД
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

ЧЕРВЕНЬ

ПН.	ВТ.	СР.	ЧТ.	ПТ.	СБ.	НД
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

ЛИПЕНЬ

ПН.	ВТ.	СР.	ЧТ.	ПТ.	СБ.	НД
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

СЕРПЕНЬ

ПН.	ВТ.	СР.	ЧТ.	ПТ.	СБ.	НД.
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

ВЕРЕСЕНЬ

ПН.	ВТ.	СР.	ЧТ.	ПТ.	СБ.	НД.
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

ЖОВТЕНЬ

ПН.	ВТ.	СР.	ЧТ.	ПТ.	СБ.	НД
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

ЛИСТОПАД

ПН.	ВТ.	СР.	ЧТ.	ПТ.	СБ.	НД.
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				



ГРУДЕНЬ

ПН.	ВТ.	СР.	ЧТ.	ПТ.	СБ.	НД.
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Малюнок Л. ХАРЛАМПІЄВА

Дмитро **ПАВЛИЧКО**

ЗВЕРНЕННЯ

До вас, мої рідні, звертаюся я —
Найменший у нашій сім'ї:

Стоїть на узліссі ялинка моя —
Не зрубайте її!

На озері плаває пташка моя —
Не убийте її!

Яскріє на небі зірка моя —
Не згасіте її!

Світ-казку будує мрія моя —
Не спиняйте її!



Анатолій **КАЧАН**

ЗЕМЛЕМІР

За зайцями через поле
Бігло перекотиполе,
А зайчат наздоганя
Пере-коти-поле-ня.

І зайчиха, й заєць-батько
Утікають без оглядки:
Задні ноги поспішають,
Аж передні обганяють.

А зайчата не злякались,
Зупинились, привітались:
— Здрастуйте, ви що за звір?
— Я не звір, а землемір!

Це я поле виміряю
Від села до небокраю,
Бо коли почнуть орати,
Важко буде виміряти.

Микола **ВІНГРАНОВСЬКИЙ**

ЯК ІШЛИ НЕКВАПИ ЗИМУ ЗИМУВАТИ

У Некваnи білі лапи,
А в Неквапоньок — свої:
Йшли Неквапи-непоквапи
Зимувати у гаї.

А гаї весна любила,
А гаї були при ній,
А весна їм ноги мила,
І метеличок бринів.



Йшли Неквапи-непоквапи,
Мабуть, і недовго йшли,
Але ж бачать: жовті шати
Вже гаї собі вдягли.

Що робити, як не мати —
Літа й осені нема!
Бігли-бігли Непоквапи —
На гаях уже зима.

І Неквапа білолапа,
І Неквапоньки — у сни...
Нащо квапитись Неквапам
Через зиму до весни?

Ліна КОСТЕНКО

ЗИМОВІ ГОРОБЦІ

Ріка заснула в берегах.
Село сотається димами.
Як чорні черги у снігах,
Стоять похнюплені паркани.

А на малому деревці
З такою гілкою рогатою
Лузають зиму горобці
І літо-літечко пригадують...

СИНИЧКИ НА СНІГУ

Синиці голодом намлілись —
Така зима, така зима!..
Оце б у вирій полетіти,—
Так батьківщини ж там нема.

Віктор КОЧЕВСЬКИЙ

У ЛІСОВІЙ МАЙСТЕРНІ

Метіль до ранку
Кушнірувала,
Дубам смушанки
Поодягала.
Звела на гіллі
Дашки химерні...
Там стука дятел
В своїй майстерні.
— Гей, добрий дятле,
Невтомний тесле,
Зроби для мене
Легенькі весла.
Бо тільки крига
На річках скресне —
Човном поплину
В зелену весну...—
І дятел стука,
І дятел теше,
Робити весла
Йому не вперше.

Малюнок О. МІХНУШОВА











Нумо в коло всі довкруг! —
Наш «Барвінок» — брат і друг.
Ми вітаємо «Барвінка»
Щиро, радісно і дзвінко!

Твій молодший брат
«МАЛЯТКО»

...«Барвінок» і «Дружинка» йдуть пліч-о-пліч у радості та труді, як по-братерськи йшли крізь віки наші народи...

Вони — ніби два снопи спільної ниви. Хлібом її дується дужа слов'янська юнь, яка на привітання «Будь напоготові!» дружно відгукується: «Завжди готовий!»

***«ДРУЖИНКА»** з Болгарії*

І для нашых хлопчыкаў,
Дзяўчынак
Ты жаданы госць,
«Барвінак».
Па краіне ўсёй цяпер
Шмат сяброў надзейных маеш.
Разам з іншымі цябе
*І **«ВЯСЁЛКА»** абдымае.*





Хай у твоїм вікну не в'януть квіти,
Нехай «Барвінкові» завжди радіють діти,
А у дітей хай будуть всі п'ятірки!
Вітання вам — від колективу «ЗІРКИ»!

...Барвінку, ти ніколи не постарієш, бо щовесни розквітаєш, мов квітка. І ніколи не засохнеш, бо стелишся там, де є діти...

Твій друг «МУРЗИЛКА»

...Барвінок зеленіє навіть узимку, під снігами і віхолами. І цвіркунчик, сюрчання якого ви любите слухати, теж зелений. Та найбільша наша подібність, звичайно, у тому, що обидва журнали мають багато друзів серед дітвори...

«ЦВІРКУНЧИК» із Польщі

...Найдивовижніше те, що читачі «Барвінка» ростуть і старіють, а він зостається дитиною — веселою, щирою, допитливою, кмітливою. Дитиною, яка над усе любить ігри, казки та вірші...

«ЗІРОЧКА» з Молдавії

...У мене, Барвінку, також іменини. І також у січні. Тільки мені виповнюється тридцять років. Але й за ці роки ти, любий друже, не раз гостював у Азербайджані, на моїх сторінках. Нехай наша дружба ніколи не згасне!

«ГОЛУБ» з Азербайджану



Олександр ***КОПИЛЕНКО***

КВА-КВА

Казка



Любі друзі, пропонуємо вам казку відомого українського письменника Олександра Копиленка, який був добрим другом і постійним автором нашого журналу. Казка ця друкувалася в журналі, ще коли він називався «Жовтеня».

Сьогодні ж кращі твори, вміщені в журналі, відзначаються премією, яка носить ім'я Олександра Копиленка.

Моторні скакухи — зелені жаби веселу гулянку влаштували. Весь день метушилися, готувалися. Навіть стара, неповоротка Скрекотуха прудкіше поралася біля жаб'ячого столу.

Молодь заготовляла різну їжу. Солодких слимаків і рачків наловили. Полювали за мухами та бабками. Смачних корінців на дні наламали для малих жабенят.

Все знесли до старої Скрекотухи. А вона на горбочку, на зеленій траві поклала наїдки в листочки, як у тарілочки, і чекала, доки збереться весь безтурботний жаб'ячий гурт.

Жабам весело жити! Стрибають на бéрезі, на сонечку гріються, купаються у прозорій воді. Прудко плавають наввипередки, а поринають ще краще. Справжні водяні тварини.

Свято сьогодні у жаб. Бо з маленьких, мов крапочки, яєчок вивелися руденькі, завбільшки з нігтик, пуголовки. Тепер пуголовки у воді швидко ростимуть і через три місяці зробляться жвавими жабенятами.

Влаштували гулянку жаби. Забавки різні придумали.

Покликала стара Скрекотуха свято починати. Вже й сонечко сідати почало, саме час розважатись.

Пострибали жаби з води, попереду красуня Скаківка поспішає. Найкрасивіша на всю річку жаба. По зеленій спині у неї чорні плями блискучі розкидано ще й три жовтаві смуги лягли. І стрічки чорні на голові.

Жвава Скаківка і жартівлива. Від усіх жаб моторніша і завзята співачка. Без неї хор співу не почне.

Зібралися жаби на березі, на зеленій траві, і почалися розваги.

— Ану, хто найдалі стрибне! Ось від цього бур'янця аж до цього камінця.

Стрибнула Скаківка перша. Впала, мало не перекинулася — не дострибнула.

Стрибнула Квакуша дебела — ногу зламала. І потягли її лікарі у воду рану промивати та ціпка виламувати.

Стрибнув Скрекотень — молодець! На півкроку не дістав.

Ніхто не дострибнув. Тоді розігнався жвавий Кракавка, та як скакне! — високо скакнув, метелика на ходу в повітрі впіймав і далі камінця застрибнув.

Отакий скакун наш Кракавка — молодець!

— Ану, тепер хто найвище стрибне?

Стрибали, стрибали... Скрекотень вище за всіх стрибнув.

Ще наввипередки стрибали і плавали жаби, довго розважалися. Потім вечеряти почали. Стара Скрекотуха всіх частує та жабенят утихомирює, щоб бійки не затівали.

Наїлися жаби, ще веселіше стало. Почали пісень співати.

Скаківка-жартівниця перша починає. Найкраща жаб'яча співачка Скаківка! Вся річка її знає. Мовчать увечері жаби, чекають, поки ця зелена красуня пісню почне.

Поглянула Скаківка на свій хор і голос спробувала:

— Ква-а...

Тихенько, мовчки хор чекає. Почала Скаківка заспів:

— Куа-а... Ква-куа... Ке-ке-ке-ке-ке-ке. Брек.

Тут як підхопив хор пісню:

— Брек, брек, брек, брек-ке-ке. Ква-куа-куа...

Всі жаби на річці заспівали. Які на бéрезі сидять, а інші голови з води повистромлювали і співають. А Скаківка виводить дзвінко і до співу всього хору прислухається, про все на світі забула.

Тільки стара Скрекотуха сторожко на всі боки озирається, чи ніякого ворога близько немає.

Раптом як підстрибнула Скрекотуха прожогом у воду — шубовсть і сховалася на дні. А за нею весь гурт жаб'ячий так і попадав у річку, ніби хто жменю камінчиків у воду шпурнув.

На те місце, де співав жаб'ячий хор, тихенько сів величезний білий птах. Лише кінці крил у нього чорні, ноги тонкі і довгі, як ходулі. Дзьоб схожий на червоний олівець, тільки товстий і гострий.

Цей птах зветься лелека...

Закортіло йому повечеряти. Надумав лелека несподівано прилетіти й упіймати Скаківку, молоду красуню жабу. А Скаківка вже давно у воді. Вона пірнула далі від берега і обережно носа з води виставила, та й гукнула лелеці:

— Куа-а-ке-ке-ке!..

Лелека розгнівано дзьоба розчепірив, а Скаківка тільки — бульк! І сховалася під водою аж на самісіньке дно.

Лелека сердито клацнув дзьобом і полетів додому не вечерявши.

Малюнок Л. МІТЧЕНКО



Любий друже!

Як і всі діти на планеті, ти мрієш про мир і світле майбутнє, любиш фантазувати. Ти любиш свою Батьківщину, край, у якому живеш. Тебе оточують прекрасні люди — батьки, вчителі, друзі.

А іще — у тебе є щедрий набір олівців, фарб, фломастерів. Отож все, що дороге і близьке тобі, спробуй зобразити на малюнку. Барвінок запрошує тебе до участі в конкурсі «Мій рідний край», який продовжується до вересня 1988 року.

«КОВЗАНКА». Малюнок Юлі ЧИСТЯКОВОЇ, м. Северодвінськ Архангельської області, 9 років

«ЛІТО». Малюнок Наталі СЛАВИЧ, м. Дрогобич, 9 років

«НА КАНІКУЛАХ». Малюнок Мар'яна СТЕГУРИ, м. Ужгород, 13 років

«У ЛІСІ». Малюнок Дениса НОВИКОВА, м. Ленінград, 10 років





Читаю «Барвінок» ще з садочка. І до-о-вго ще читатиму. Навіть мрію: «От коли б він виходив щотижня...»

Ярослава ПРИШЕДЬКО, 11 років,
Київська середня школа № 133

Товариш мудрий, любий друже,
Барвіночку зелений квіт!
Вітаєм! Любим дуже-дуже,
Цікавим будь мільйони літ!

Цвіти сторінками багато,
Із хати в хату ти ходи,
Бо твій прихід — то НАШЕ СВЯТО!
Ласкаво просимо завжди!

Фольклорно-літературна студія «Провесінь»
Гнідинської восьмирічної школи
Київської області

Любий «Барвіночку»! Хочу, щоб ти завжди був цікавим і бажаним.

Айстіс ЗАБАРАУСКАС, 12 років, м. Вільнюс





ЗАЙЧИКІВ СТРАХ

Біг по доріжці Зайчик.

Бачить — під ялинкою щось сіре видніється. Став на задні лапки, приглядається та й думає собі:

«Хто б це такий сірий під ялинкою ховався? Напевно, то сорока-білобока на землю сіла та нове плаття приміряє, що на базарі вкрала».

Та як засміється собі на всю губу.

Аж тут вискочив з-під ялини сірий Вовк — і просто на Зайчика. Затремтів бідний вухатий, аж уся шерсть на ньому щіткою стала. Тепер йому вже не до сміху було, і він — навтьоки. Тікав, тікав, біг, біг, куди очі бачать,— через поле, через ліс,— поки не вскочив нарешті до своєї хатки та не зачинив дверей на сім замків.

Принишк, віддихався, а потім у щілину косим оком заглядає, чи не притаївся Вовк за дверима.

З тих пір Зайчик став дуже обережний і, як тільки побачить сірий колір, одразу втікає.

Ярема ГОЯН,
учень Київської середньої школи № 159

Співають на зарінку
Щасливі гуцулята.
Ця пісня — для «Барвінка»:
Зі святом привітати!
Щоб веселий був, як річка,
Та барвистий, мовби чічка!

Еля БАГІРОВА, 11 років,
Івано-Франківська середня школа № 18



Нам радісно називати себе друзями «Барвінка».

Художня студія Друскінінкайського будинку піонерів та школярів, Литва

Малюнки Юргіте ЧЯСНУЛІТЕ (9 років), Аудроне РАДЗЯВІЧЮТЕ (11 років), Віргініюса КАРПАВІЧЮСА (10 років), Юрате АЖЯЛЕНІТЕ (8 років)

З БАРВІНКОМ НА РЕСПУБЛІКАНСЬКУ СТАНЦІЮ ЮНИХ ТЕХНІКІВ

Барвінок швидко здружився з юними техніками, і вони повели його до залу виставок. А там стільки всяких машин, космічних станцій... Очі розбігаються.

Зупинився Барвінок біля робота, якого звали Малюк.

— Здрастуй, Малюк,— привітався Барвінок і відчув залізний потиск руки.— Чи не покажеш мені найцікавіші моделі?

— А чого ж,— поспішив до Барвінка Ігор Олексієнко — учень Київської школи № 167,— у нас є що показати.

Ігор навчається у другому класі і другий рік відвідує гурток машинобудування при Республіканській станції юних техніків. Він усе тут знає і часто буває за екскурсовода.

Барвінок справді був у захопленні від того, що побачив. Зверху ширяють літаки, на нижніх стендах будь-якої хвилини готові знятися з якоря каравели, галери, фрегати, есмінці. Натисни на кнопку — і, застиглі в готовності номер один, полетять з космодрому ракети.

— А це що за дивина!— питає Барвінок.

— Мікроснігоочищувач, — пояснює Ігор.— Його виготовили юні конструктори Полонського будинку піонерів і школярів, що на Хмельниччині,— Руслан Поведа, Федько Пилявець та Сергій Карнафель. Взимку пристрій чистить сніг, а влітку, приладнавши спеціальні ножі, ним можна косити траву.

Закортіло Барвінку й самому побувати в Полонному. Завітав він туди якраз на зимові канікули. Учні відпочивали — каталися на санках, із сугорків спускалися на лижах, бігали наввипередки на ковзанах. Захотілося і картингістам позмагатися. Але ж надворі не тепле літо, а зима. Хурделиця все позамітала снігом.

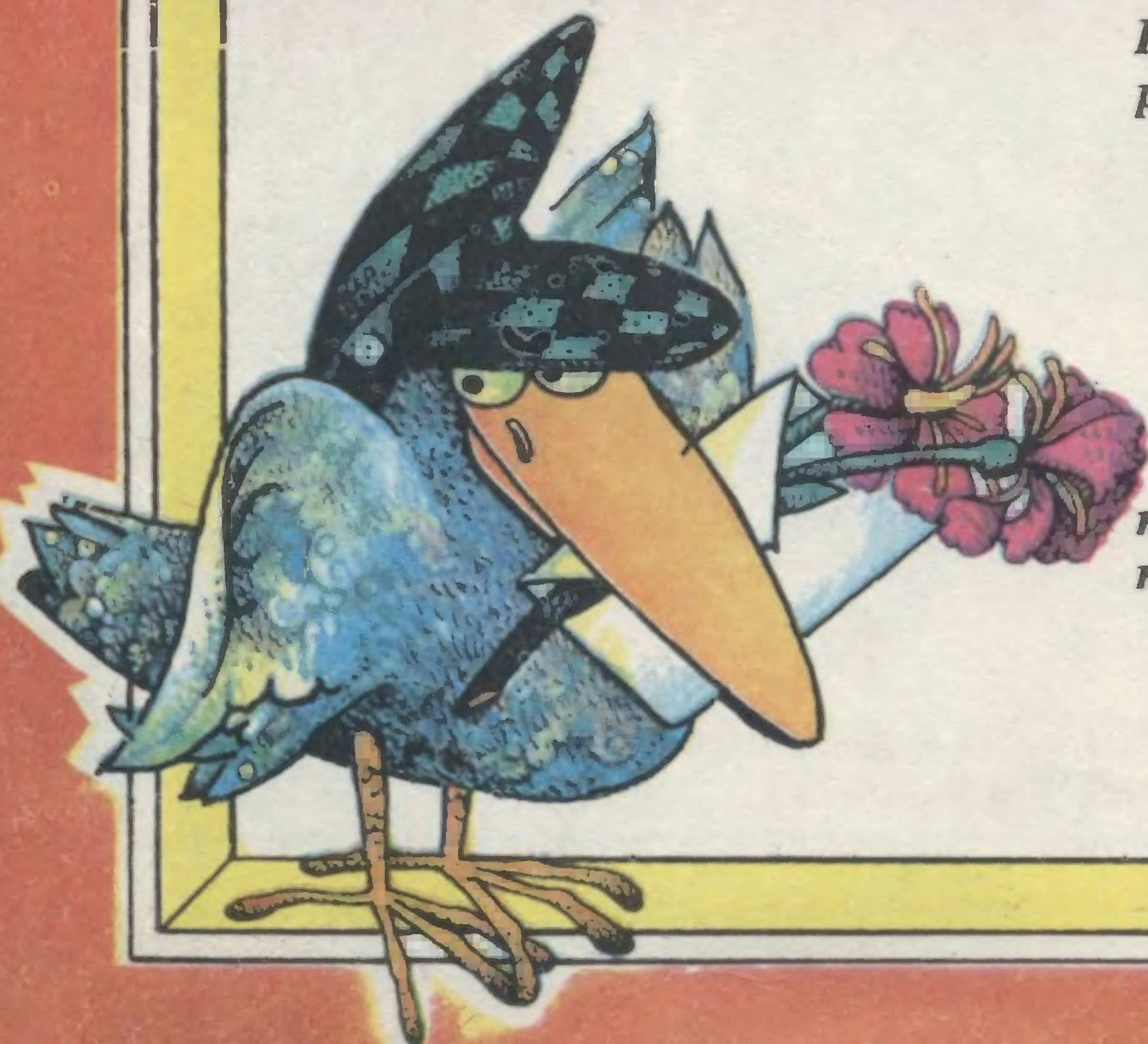
— Таж у наших винахідників для цього спеціальна машина є,— згадали хлопці.

Невдовзі заспівав мотор снігоочищувача, а через якийсь час на спортивному майданчику загули картинги. І хоч був мороз, та юним спортсменам він анітрохи не дошкуляв. Від щастя радісно горіли очі, пашіли розчервонілі щоки, і дзвінко лунали слова: «Ти не бійся ні жари, ані холоду!..»

З Барвінком подорожував
Борис КРАВЧЕНКО





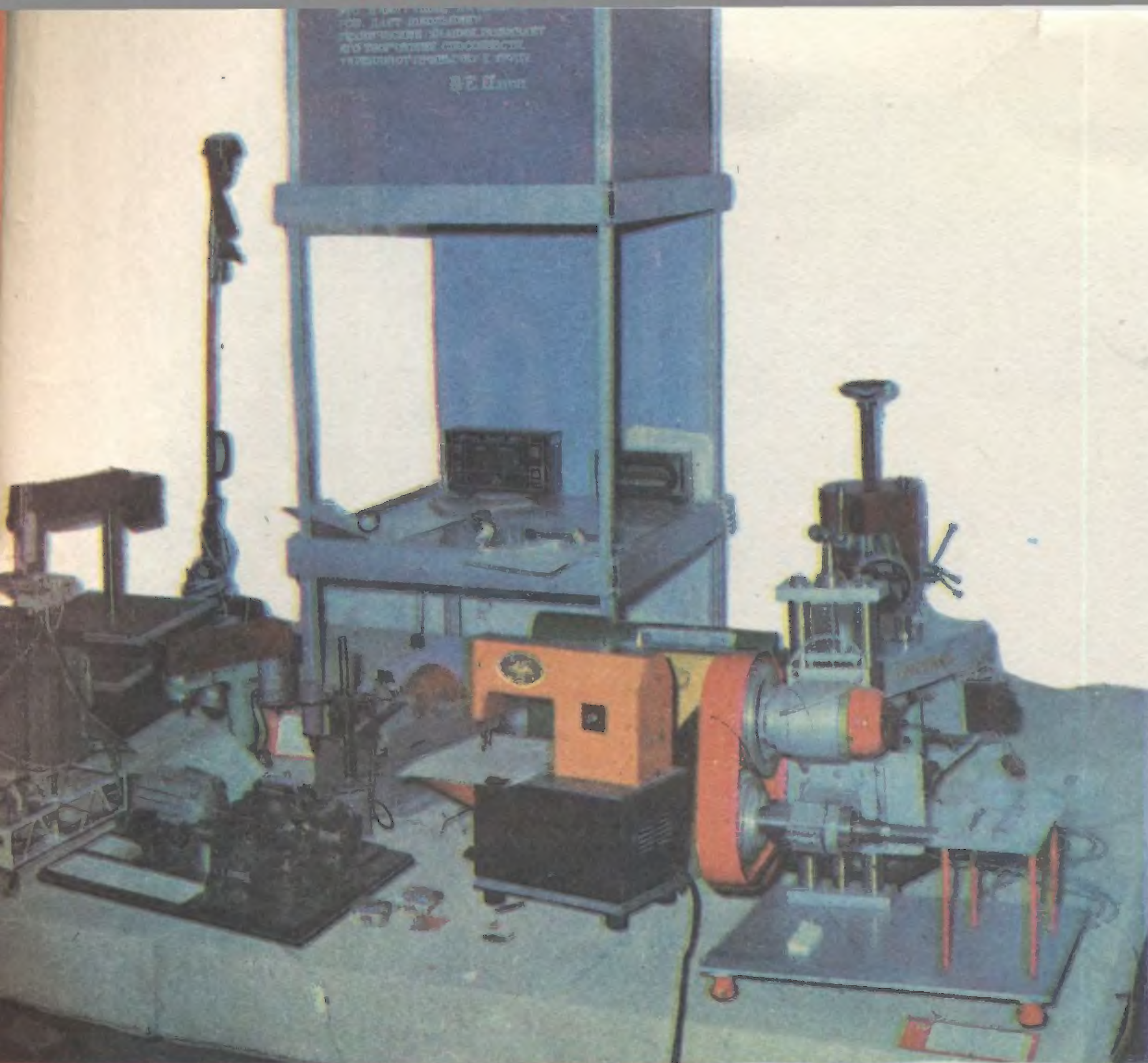


Бажаю нашому «Барвінкові» бути таким же рясним ще не один раз по шістдесят років!

Микола МАЩЕНКО, кінорежисер, народний артист УРСР, лауреат Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка, премії Ленінського комсомолу та республіканської комсомольської премії імені М. Островського

Зустрічі з тобою, Барвінку, не забуваються. Ні малим читачам, ні нам, учителям. Тож у рік ювілейний просимо знов тебе, Барвінку, до нашої школи.

Людмила Пилипівна ФЕСУНЕНКО, старший учитель Київської середньої школи № 117 імені Лесі Українки, відмінник народної освіти



НА ФОТО ВИ БАЧИТЕ:

1. *Мікротягач харківських умільців «Поні». Він легко може тягнути п'ятитонний вантаж.*

2. *Майбутні конструктори з Києва Сашко Соболев і Олексій Попов біля космічного апарата юних техніків з Кривого Рога.*

3. *Експонати виставки.*

4. *Сашко Кондратюк — третьокласник Київської школи № 77 — захоплюється автомоделюванням. Його зацікавив мікроснігоочищувач хмельничан.*

Фото П. ЛЕЙКА



БАРВІНОК ВІТАЄ

Барвінок

ЖУРНАЛ ЦК ЛКСМУ
ТА РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ РАДИ
ВСЕСОЮЗНОЇ ПІОНЕРСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ
ІМЕНІ В. І. ЛЕНІНА
ДЛЯ ШКОЛЯРІВ МОЛОДШИХ КЛАСІВ
Журнал нагороджений Почесною Грамотою
Президії Верховної Ради Української РСР

Журнал видається українською та російською мовами. Засновано в 1928 році. Виходить раз на місяць. Рукописи не повертаються.
Здано до набору 23.10.87. Підписано до друку 24.11.87. Формат видання $60 \times 90^1/_8$. Офсетний друк. Умовн. друк. арк. 3. Умовн. фарб.-відб. 12,0 Обліково-видавн. арк. 3,55. Тираж 339000
Зам. 7-400.
Адреса редакції; 252119, Київ-119, вул. Пархоменка, 38—44. Тел. 441-02-43, 441-46-80.
Київ, ордена «Знак Пошани» видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь».
Поліграфкомбінат ЦК ЛКСМ України «Молодь» ордена Трудового Червоного Прапора видавничо-поліграфічного об'єднання ЦК ВЛКСМ «Молодая гвардия». 252119, Київ-119, вул. Пархоменка, 38—44.

«Барвинок», журнал ЦК ЛКСМУ и Республиканского Совета Всесоюзной пионерской организации имени В. И. Ленина для школьников младших классов (на украинском языке)
Журнал издаётся на украинском и русском языках. Основан в 1928 году. Выходит ежемесячно.

Адрес редакции: 252119, Киев-119, ул. Пархоменко, 38—44. Тел. 441-02-43, 441-46-80.

Киев, ордена «Знак Почёта» издательство ЦК ЛКСМУ «Молодь».
Полиграфкомбинат ЦК ЛКСМ Украины «Молодь» ордена Трудового Красного Знамени издательско-полиграфического объединения ЦК ВЛКСМ «Молодая гвардия». 252119, Киев-119, ул. Пархоменко, 38—44.

Текст набрано з застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад».



20 к. Індекс 74022

Цю листівку Барвінок дарує тобі, юний друже, на згадку про ювілей.
Намалював її художник Л. Харлампієв.